

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apodixes, Sive Demonstrationes Tres Horrendarvm Blasphemiarvm Ecclesiae A Calvino Reformatae, Circa tres primos Symboli Catholici Articulos

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphaliae, 1608

Capvt XI. Quod Christus Caluinisticus non sit Christianorum Dominus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35415

qui se indignum censebat, cuius tectum subiret Christus, & cuius fides superavit aliorum fidem in Israel. Calu. ibid. nec cæcus ille, qui voce Ioan. 9. professus se in Filium Dei credere, procidit & adoravit, eum adorando aliud significavit; quàm quod genu demisso, vel alio quodam signo honorem, obsequium, & alia benevolentia signa alteri exhibenda indicavit.

CAPVT XI.

Quod Christus Calvinisticus non sit Christianorum Dominus.

NON esse probat thesis argumentis nequaquam contemnendis, & nec vel in minimo inaniloquentia prædicantica labefactatis. Primum est Christianorum Deus ac Dominus non aliud in lingua, aliud pectore clausum gerit, sed ad quos vocem dirigit, eos omnes ipsam vult audire; quibus gratia lumen offert, eorum mentis oculos vult corroborari; quibus doctrinam profert, eorum querit profectum; quorum obligat vulnera, eorum desiderat sanitatem. Non agit hoc pacto cum hominibus Calvinistarum Christus Dominus, vt liquet ex 3. Inst. c. 24. §. 13 in thesi. Ille igitur non est verus Christus Dominus. Visum est Prædicanti hoc in syllogismo primo minorem negare §. 61. disp. 2. aitq; *non facile adducimur, vt credamus hæc* (in thesi caractere

Caluini-
starum
Christus
est Domi-
nus ridicu-
lus & illu-
sor.

O 4 minuscu-

minuscule ad designanda Caluini verba posita) vsquam ita ut hic posita sunt apud Caluinum extare, praesertim cum hic de seruis Christi, hoc est de fidelibus & pijs expressam fieri mentionem videamus, de quibus ista nemo satis pie dixerit, imo postremum membrum prorsus absolum videtur. Sit igitur mendacium Iesuiticum 33. Ita quidem Praedicans in Latino. At ubi in lucem protrufit germanica, reperto iam loco, & deprehensis omnibus prout erant

Prædicans citata de verbo ad verbū, omnia hæc præter se ipse mendacij redarguit multipliciter. Palaodia. redarguit. Primò enim inuenit 3. Inst. ca. 24. §.

1. 13. quæ vsquam in Caluino extare negauerat.

2. Secundò de impijs obduratisq; inimici Christi affirmata cognouit, quæ prius de fidelibus

3. & pijs Christi seruis dicta esse asseruit. Denique, postremum membrum nulla reprehensione dignum censeuit, quod ante prorsus absolum proclamauit. Et nihilominus toties suo ipsius iudicio mentitus, mentiri Iesuitas audacter censuit. O impudentiæ impudentissimum ministrum! Addit deinde §. 62. nō omnes seruos, dicto semper esse audientes, ut ob id Caluinianus Christus non desinat esse Dominus. Sed ad rhombū syllogismi propositi facit hoc

Verus Christus serio quærit & perierat. nihil. Ex adiunctis connexisq; vero Christo Domino, euertitur Dominus Caluini sequarū. Veri Christi Domini est, quærere seriò quod perie-

perierat, & ex sua parte gratiam auxiliumque necessarium ad salutem omnibus, etiam reprobis hac in vita offerre, prout pulchrè cōtra deliria Calvinistica docet Becanus ca. 4. disp. de auxilijs gratiæ. Nequaquam hac benignitate cum ijs agit Calvinisticus Dominus, sed ridet, ludificat, diuexatque reprobos, promulgat ijs præceptū fidei, baptismi, pœnitentię, & nihilo minus quam lumen fidei gratiamque ad pœnitendum ijs impertit. qua de re supra Apodixi c. 10. & Becanus c. 9. in disp. de Iustificatione Calvinist. & cap. 5. de prædestinatione Calvinist.

Caluinianus Christus simulat se querere quod perierat.

Secundo, vero Christo Domino debetur honor reuerentiæque à seruis, non interior modo, sed & exterior, vt qui nō minus corporis, quàm animæ dominium teneat, atque idcirco vtriusque seruitium merito requirat. At Calvinistarum Christo Domino nō debetur honor, non vel tantillus, quantulus defertur nomini Principis audito, vt cap. 1. huius Apodixis secūde docuimus. Calvinianus igitur Christus non est Dominus. Ad hanc ratiocinationem negaturus minorem, eā esse mendacium ait §. 65. sed mentitur ipsemet vt loco citato ostensum est. Quod autem in thesi Calviniani soli prædestinati, vocemque Christi sui audire dicerentur, duo exclamat §. 63. prædicans hic sunt mendacia, duo errores pudendi. Primum mendacium est solos Calvin. esse Caluino prædestinatos. Secundum

2.
Domino defertur honor etiā exterior: Calvinistarum autem Christo nō defertur honor.

O S omnes

Vorstio
saluantur
qui funda-
mentum
fidei saluū
tenent, at
qui hi?

Ad funda-
mentum
fidei non
pertinet
Trinitas,
Deus, &c.

Symbolū
Apostolo-
rū non est
creditū ne-
cessarium
Calvini-
stis.
ô Maho-
metanos.

*omnes Calvinisequas esse electos Calvino: rationem addit, quod aliqui à Calvino dissidentes inter electos numerentur, modo fundamentum fidei & salutis saluum teneant, aliqui etiam doctrinae Calvini assentientes hypocritae reperiantur. Dum hæc cognoscis, optimè lector, non tibi videris audire impostorem & tenebrionem aliquem, videri volētem alios hæreticos cum Sacramentariis in vnum quasi stabulum compingere? nec tamen id planis verbis audere? Qui fundamentum fidei saluum tenent, ij sunt, ais, electi. Sed quod hoc fundamentum? vbi? à quo? quibus verbis exprimitur? quibus finibus est circumscriptum? Calvinissimus Castalio apud Bezam lib. de hæret. puniendis, hæc à fidei reformatæ rescindit fundamento, & ne quærenda quidem putat ea, quæ disputantur, de Trinitate, de Deo, de Christi statu & officio, vbi sit, quid agat, quomodo sedeat ad dexterā Patris, quomodo cum eo sit vnum. Iacobo Acontio li. 3. stratag. Sathanæ: *Symbolum Apostolicum nunquam ita creditu cognitūq; necessarium est, vt qui non amplexus id fuerit, salutis particeps esse non possit, sed sufficit hoc tempore fides populi iudaici, cui notū esse non potuerunt religionis Christianæ apices; sufficit credere (cum latrone in cruce) Christum in regno cælorum nostri posse meminisse, & hominem eum qui Iesus dicitur à Deo esse & apud eum gratiosum. Martyri Anglicano apud Foxum in actis sufficit cum Mahometanis & Turcis Deo vni confidere**

dere & legem eius seruare. Age Prædicans, idemne tu, quod iam dicti Calvinisequæ, sentis? & tu quæstiones de Trinitate, de Deo, de Christo, nihil ad fidem tuam tuorumque spectare arbitraris? dic, quod tuum est fundamentum, quod vis saluum? Etiamne apud Trinitarios, Eutychianos, Nestorianos Calvinogenitos in Sarmatia persistit? Saluumne est apud vbiuquarios, cæterosque; Lutheranos, quorum dogma Beza Epistola 70. appellat excrementum Sathanæ? permanetne apud Anabaptistas hostes baptismi à Christo instituti? cur non clarè hæc edifferuisti, è quibus totius rei pendet intelligentia? dicere omnes verè credentes, omnes verè pios Christianos, omnes in veste nuptiali comparentes (nihil opinionum quarundam dissensione obstantè) reuera electos esse, est caluinisticè, est veteratoricè, est obscurè loqui. Queritur, qui illi verè credentes, verè pij, nuptialitijque; sint, an Lutherani, an Calviniani, an Trinitarij, an Catholici; singuli se esse cõtendunt, tu quod litem dirimat præter voces ad populum nihil profers. Vna Apostolo est fides, vnum baptisma Ephes. 4. si ergo Calviniana fides vna illa est, cæteræ sunt adulterinæ, soli que; Calviniani, hoc est ex alijs nulli, sunt prædestinati, atqui iidem etiam omnes electi sunt Caluino, si modo verum est illud 3. Instit. c. 22. §. 7. *Quos inseruit semel Christus* (caluinisticus) *in corpus suum per fidem,* tos.

Vorstius
perplexatur
de fundamento
fidei.

Caluinianos
solos
Caluino
electos &
prædestina-

dem, eorum neminem perire finit. Vide Bellarm, lib. 3. de Ecclesia fuse contra affanias huius nugonis dissertantem.

Error vero Iesuitarum, Prædicanti prior est, §. 64. q̄ reprobos vocem Christi audire, & in eū credere ad tēpus opinentur. Sed si in hoc peccatū erat Iesuiticū, cur nō, vt præcedentia, ita etiam hoc in mēdacijs repōebat? mira subtilitas & distinguendi promptitudo Caluino prædicantica: mentitur qui ait: *omnes doctrine Calvinistarum adherentes Caluino esse prædestinatos:* nō mentitur sed tantum errat, qui inquit: *præter prædestinatos etiam reprobos sæpè in Christum credere.* Si vtrumq; falsum esse prædicans volebat, cur nō vtrumq; vel mendacium & cōtra mentem, vel errorē ex ignorantia prognatum asseueravit? Verum vt solet mētiri cum Iesuitas vult esse mentitos, ita etiam aberrat, cum errores coaceruat Iesuiticos. Ipsius error est, quod vult reprobos, nunquam verè in Christum credere. Nam Iudas fuit ex reprobis. At Iudas verè ad tempus in Christum credidit, vt quem Ioan. 7. & sibi à Patre datum, & vnum perijisse ex datis Christus rotundè profiteatur. Fuit item ex non prædestinatis Simon Magus & Nicolaus Antiochenus. At Simon Act. 8. credidit, & Nicolaus inter plenos Spiritu S. & Sapientia Act. 6. fuit. Quid pusiones ab hoc prædicante baptizati? num donum fidei per baptismum diuinitus nō consequuntur? num non

Damnan-
dos quan-
doque ad
tempus
credere.
1. Ratio.

2.

3.

non profitentur aliquādiu in cœtu Sacramentario suā plerophoriam? at ij omnes sunt prædestinati, cum non rarò aliqui ex ijs, vel ad religionem Catholicam, vel hæreses alias conuertātur Calvinistica prædestinatione euerfa.

Obiectio.

Sed opponit ex Rom. 8. Quos prædestinauit hos vocauit. ergo omnes quos vocauit per fidem, eos etiā prædestinauit. Papæ! quam acutè? Hem alter hic Carneades Helleborū sumfit, argutatur, vt nihil possit ingeniosius. Vocatus fuit ad nuptias is qui vestem non habuit nuptialem Matt. 22. Vocanti credidit, venitq;

Solutio.

per fidē. An igitur fuit prædestinatus, & nō potius reprobatus, demersusq; in tenebras exteriores? An nō multi sunt vocati, pauci vero electi? plura Bellar. ii. 3. de Eccles. c. 7. Verū est prædestinatum omnem vocari ad fidem, vt quæ sit basis salutis. At non inde fit omnem vocatum ad fidem, esse prædestinatum, cum non desint. i. Timoth. i. qui circa fidem naufragauerunt, manumq; aratro applicatam, & retraxerint olim post multos piē traductos años & etiamnum retrahant. Hic eum oportuerat discusisse fallaciam accidentis, vel etiam cōsequentis, quam alibi venatur ineptè. Alter error Iesuitarum Prædicanti est, in superstitioso cultu, vt ait, nominis Iesu, de quo licet §. 4. 5. 6. huius articuli dixerit, hic tamen §. 63. 64. 65. 72. 73. eadem penè retractat. Sed respondi supra.

Multi vocantur per fidem, at nō omnes vocati eliguntur.

Ter-

Tertia probatio: vt ab honorante, alium corpus eodem cultu, quo anima afficitur (esto non corpus, sed anima sit, quæ egregijs virtutum insignibus excellat, sitq; ratio fundamentumq; cultus) ita etiam hic homo Christus verus Dominus eadem adoratione suprema, qua Verbum incarnatum, simul adoratur secundum humanitatem. Esto non humana, sed diuina natura habeat hanc infinitam excellentiam, quæ diuini cultus latriæq; ratio est. At humana natura Calvinistici Christi verbo vniti, eadem adoratione simul non colitur, nec est colenda. Ita enim apertè docuit Petrus Richerus Caluino discipulus longe carissimus, ab eoq; missus Año 1557. in noui orbis Franciam nouus quinti Euangelij Apostolus; vbi sua ob signauit manu coram Francisco Alberico Notario publico año 1559. *non esse adorandum Christum in carne humana, ne terrenum adoretur elementum.* Testatur hæc oculatus testis Villagnonus ad art. Caluini. Idem illud lolium disseminauit caluini pullus Lambertus Danæus in Apologia de adoratione carnis Domini nostri, scribens: *quoniam caro Christi etiam in vnione vera caro est & vera creatura, ideo nunquam religioso cultu adoranda est.* Et in Exam. libri Kemnitij: *qui ad ipsam carnem Christi suam adorationem aut inuocationem dirigit, is ex ipsius Dei ore maledictus est.* Clamat adhæc Prædicans, *mendacium Iesuiticum, valdè impudens, error crassus: nos preces ad Iesum*

Nō adoran-
dum Chri-
stum hu-
mana in
carne aiūt
Caluinistæ

Prædicātis
responsio.
Refutatur.

sum Christum dirigimus. Scilicet à Iesuitis quaeritur, quid meus Prædicans actitet, vtrum vigilet an somniet; deliret, an sapiat, & non potius Danæi aliorumq; Sacramentiperdarum perfidia detegitur. Quanquam etiam, quis credat prædicantem ad Iesum Christum, id est, hominem & Deum simul preces dirigere; siquidem §. 66. adæquatum adorationis obiectum constituit diuinam essentiam & maiestatem: atqui adæquatum obiectum actus cuiuspiam, complectitur omnia, circa quæ versari potest. Cum igitur essentia diuina non complectatur humanitatem Christi; Hæc non cadet sub preces adorationemq; Calvinoprædicantis. Et quod inde fit, non adorabit Christum; vt qui non Deum hominemque simul, sed in eo solum Deum veneretur. Imo si Caluino applaudit in catechismo, solum adoret Patrem, in nomine Filij, & proinde Spiritum sanctum non curet. Sed hallucinatur Vorstius in eo, quod obiectum adorationis imperite confundat cum fundamento & ratione adorandi: quasi non obiectum honorantis alium sit totus homo, hoc est corpus & anima, fundamentum vero ratioque honorandi sit sola virtus excellentiaque in solis animæ dotibus repofita.

Prædicans
nō adorat
Christum
Deum &
hominem
simul.

Aliud est
obiectum
adoratiōis,
aliud eius
causa
ratioq;.

Quarta ratio. Adulterare ea scripturæ loca è quibus ad stabiliendum Christi Dominium, diuinitatemq; potissima semper argumen-

Calvinus
adulterat
scripturæ
loca de di-
uinitate.

Calvino
nō credunt
Christum
esse Deum
Magi nec
sunt primi
tiæ gentiū.
Centurio
nō credit.
cæcus non
credit Cal-
uino.

menta sunt à Patribus sanctis deprompta contra hostes veræ fidei; est Christum ipsum proditoriè de domini sui possessione deturbare, & hostibus eius ad atheismū latam viam con-
sternere. Adulteravit autem conspurcavitq; turpissimè luculentissima pro Christi Domi-
nio & Diuinitate sacrarum literarum testimo-
nia cum suis Calvinus. Nam *abusi sunt veteres*, ait ad cap. 10. Ioannis *hoc loco: Ego & Pater vnum sumus, vt probarent Christum Patri esse ὁμοῦσιν.* *Intelligitur nō de vnitate substantiæ, sed consensu voluntatis, quem cum Patre habet* (vt placet Arrianis) *sed abripuit eos huc contentio cum Arrianis.* Iterum qui hunc locum Psalmi 2. Filius meus est ego hodie genui te) *de aeterna Christi generatione exposuerunt* (quod tamen fecit Paulus Hebr. 1. nihil moratus Calvinum) *nimis argutè in verbo hodiè philosophati sunt.* Rursum quod omnes ferè interpretes Matth. 2. vers. 11. *de regno, sacerdotio, sepultura Christi philosophantur, & aurum faciunt regni symbolum, thus sacerdotij, myrrham sepultura, nihil meo* (inquit idem in Harmon.) *iudicio solidi habet. Quin etiam Deum non crediderunt, sed more persico regem adorantes, quem terrenum esse adhuc putabant, terra fructus obtulerunt. Sic vix credibile est* (quicquid etiam veteres, quicquid cōtextus circumstantiæq; conuincant) Matth. 8. & Calvin. *ibid. in Harm. Centurionem illum de diuinitate Christi fuisse edoctum.* Nec cæcus ille Ioan. 9. v. 28. Calvino *ibidem, cum adorauit*
Chri-

Christum, tunc eo usque profecerat, ut Christum sciret Deum in carne manifestatum. Et oportet in hoc magis assentiri Caluino altercanti vna cum obduratis excœcatisq; Iudæis contra cœcum, quam vnâ cum Christo acquiescere cœco iam videnti sanatisq; oculis & anima iam dicenti Christo: Credo Domine in te filium Dei, & ex hac fide procidens te adoro Deum. Hęc & id genus alia (de quibus Stancaricus contra Caluini epistolas fol. 97.) reformatum à quinto Euangelio virum Aegidium Hunnium impulerunt, ut in libro, Caluinus Iudaizans, exclamet: *quis locus est pro Christi di-*

unitate, quē non atra Arriana glossa caligine Calu-
ni obfuscarit? quem non quasi piceo obiecto fumo suo-
rum commentorum obnubilârit? persurre à capite ad
calcem Biblia, vniuersa testimonia per aleatoriam
quiduis illudendi versutiam è manibus nostris excussa
comperies ad Arrianam hæresin plenis catarractis &
imbribus in orbem terrarum infundendam & ingur-
gitandam. Hęc apud Blandratam, Franciscum
Dauidem, aliasq; Christianismi pestes hæcte-
nus in Sarmatia id effecerunt, ut in disputatio-
nibus suis contra Christum nullas malint scri-
pturæ exegetes, quam Caluini. Respondet Pre-
dicans §. 68. 69. 70. priuatas has Caluini fuisse
opiniones. Credo, non potest Catholice opi-
nari, qui catholicam oppugnat Ecclesiam.
Non potest non priuata sequi deliria, qui cõ-
munia Patrum interpretamenta doctrinamq;

Caluinus
omnia lo-
ca p Chri-
sti diuini-
tate corru-
pit.

P

asper-

Prædicans
agnoscit
Caluini sui
blasphemias.

aspernatur. Pleraq; impia Caluini dogmata ipsius Nouatorumque sunt propria & priuata, nisi quod eadem vetustis etiam hæresarchis fuerint olim vsurpata. Sed nõ hæc Caluinum cum suo Caluangelio ab impietatis suspitione eximunt: satis est vt Dominij Christi censeatur euerfor, si arma quibus propugnari Christi regnum maiestasque debuit, vt versutus proditor Christianis extorqueat, hebetet, diffringat.

THESIS DECIMAQVARTA.

EX his nullo iam labore hæc corollaria conficies. 1. Calvinise quarum fidei secundum articulum toto distat e cælo, ab eo quem tradiderunt Apostoli, & si cogatur ad aperti sermonis vsu efficitur & amplius execrandū. ET IN NON IESVM, ACHRISTVM PRIVIGNVM, VNICVM DEGENEREM. 2. Calvinianis paulo religiosorem esse Diabolum, vt qui ad nomen Iesu Christi ex obsessis corporibus Marc. 9. fac essat, filiumq; Dei agnoscat, cum illi ne latum quidem vnguem, vel manu ad leuandum pileum sublata, vel poplite ad flectendum curuato si moueant. 3. Iure suo Calumigenas Familianos in Anglia in præfat. lib. contra familiam amoris anno 1577. Lond. editi. Frisia, Hollandia: Libertinos in Gallia, Flandria, Brabantia, Vestphalia. Calvin. contra Libert. Seruetianos in Transyluania, Hungaria, Polonia, negare Christum verū esse Deū: sed tantum nudū hominem & philosophū datum humano generi.

neri. Simlerus in præfat. lib. de æterno Filio Dei, vt sit rectè viuendi exemplum, aut vt paulò maiora cum Melanthonè canamus, Phil. in locis com. Hallæ Anno 1539. fol. 8. in Christo non totum, sed aliquid esse diuinæ naturæ substantialiter.

CAPVT XII.

De Corollarijs.

Infurgit aduersus hæc corollaria totis viribus Prædicans, Iesuitas lædorijs, fannis, mendacijs, calumnijs adeo cumulatè onerans, vt cum aliàs alios Sathanas atque aduersarios & improbos calumniatores vicerit, tum hic non mediocri progressu superârît etiam seipsum. Expostulat contra infernalis Cerberi latratus, hoc est, voces Iesuitarum (sic enim & adhuc acerbius loquitur) de iniuria innocenti Caluino irrogata, & simul expostulationi miscet Sathanica conuitia: tractat & retractat caluinianorum erga Christum, nomenq; Iesu reuerentiam mentiens aduersus solem meridianû, & querelas pariter apud Deum hominesque de innocentia caluinistica deponens. Sed stultè hæc omnia: ex præmissis iã antè demonstratis necessario corollaria isthæc cōsequuntur. Notû est ex vero nil nisi verû in legitima syllogismi forma deduci. At verissima sunt quæ ex caluino hæctenus probauimus. Sed furda aure præteruehamur diras caluino-